

[Finansministeren.]

er ikke forkert. Det underskud, vi har, er efter min bedste overbevisning heller ikke for stort i den situation, vi står i.

Vi er jo ikke alene om at føre en politik, der via et sådant underskud fremmer produktionen og fremmer beskæftigelsen. Hvis vi ser på forskydninger i budgetbalancen fra 1974 til 1975 i enkelte lande, tegner det sig for Danmark sådan, at der er en forringelse for den samlede offentlige sektor fra 1974 til 1975 på ca. 9 mia kr. Sætter vi det i forhold til et bruttonationalprodukt på godt 200 mia kr., bliver der en forskydning på minus 4-4½ pct. Tager vi Tyskland og ser igen fra 1974 til 1975 den forringelse af budgetterne, der er sket i den samlede offentlige sektor, drejer det sig om en forringelse på ca. 40 mia DM i forhold til et bruttonationalprodukt på ca. 1.000 mia DM. Det er en forskydning, det er en procentvis budgetforringelse af samme størrelsesorden, ca. 4 pct. Og sådan kunne man nævne andre lande også.

Jeg tror ikke, der er mange uvildige iagttagere, som vil finde, at underbudgetteringen er for stor i dag i forhold til den nuværende arbejdsløshed og i forhold til den nuværende økonomiske afmatning. Derfor må jeg helt afvise, når hr. Christophersen taler om en statsfinansiell krise. Jeg mener, det underskud, vi har, er holdbart i den situation, vi står i, og jeg mener lige så klart, at det er uholdbart i en situation, hvor konjunkturerne vender afgørende. Det er naturligvis på denne baggrund, regeringens beredskabsplan for budgetforbedringer skal ses.

Så bliver det også antydnet — det blev måske ikke sagt direkte af hr. Christophersen, men det blev antydnet — at underskudet skyldes stigende udgifter, og hr. Svend Andersen (Rosk. a.) sagde det direkte, men det bliver det jo ikke rigtigere af. Hvis man ser i finansplanen, vil man se, at der praktisk taget ingen stigning er i statens nettoudgifter regnet i faste priser og lønninger fra 1975-76 til 1976-77. Det er altså ikke stigende udgifter, som er forklaringen på det underskud, vi har i øjeblikket. En del af forklaringen kan hr. Christophersen, sådan som hr. Wilhjelm påpegede det, læse i det lovforslag, som trods alt er en slags underlag for debatten her, og som vedrører den periode,

hvor venstre-regeringen havde regeringsansvaret.

Dernæst beskæftigede hr. Christophersen sig med det forhold, at regeringens forslag overskrider tillægsbevillingsreserven. Nu vel, forholdet er jo det, at der blev stemt 150 mill. kr. ind på finansloven i tillægsbevillingsreserve. Vi sagde højt og tydeligt før denne afstemning om finanslovsforslaget, at vi mente, at 150 mill. kr. mere var absolut påkrævet, fordi — hvad den tidligere regering jo også udmærket ved — det var umuligt at klare arbejdstidsforkortelsen i post- og telegrafvæsenet og i statsbanerne uden drastiske nedskæringer i serviceniveauet, medmindre man var parat til at tage nogle penge på tillægsbevillingen. Der var huller i banerne ude i Kastrup lufthavn, som begribeligvis også måtte udbedres, og der var i og for sig heller ikke fra venstres side nogen afvisning af, at det var nødvendigt at gøre noget ved ungdomsarbejdsløsheden. Men disse 3 ting løber op i en størrelsesorden af lidt mindre end 150 mill. kr., som vi sagde det var nødvendigt at have ekstra, for ellers havde man i realiteten slet ingen tillægsbevillingsreserve.

Det blev ikke vedtaget, men en række partier tilkendegav under de forhandlinger, vi havde forud for afstemningen om finansloven, at dette, at de stemte dem ned på finansloven, i og for sig ikke var udtryk for, at man absolut var imod dem, man havde taget et forbehold over for dem, man ville se forslagene i finansudvalget, se dem som lovforslag her i salen og så tage konkret stilling til dem, når de var lagt frem. Derefter er det naturligvis folketingets flertal, der såvel i finansudvalget som her i salen afgør, om disse og andre forslag skal fremmes, eller de ikke skal.

Når hr. Christophersen siger, at her er tale om en manglende respekt for folketinget i det forhold, at tillægsbevillingsreserven ikke holdes, må jeg klart afvise dette.

Derimod vil jeg gerne have lov til at sige til venstre, at det er udtryk for manglende respekt, når venstre tog initiativet til at stemme en tillægsbevillingsreserve ind på finansloven, som venstre udmærket på forhånd vidste var for lille, som ikke kunne holde. Det er naturligvis ikke venstres ansvar alene, men det er da først og fremmest venstres ansvar. Det var venstre, der havde